

N:o 90.

Af herr **E. Räf**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t i fråga om ändring i förordningen angående främmande trosbekännare och deras religionsöfning.

Under en period af öfver trettio år hafva vid ej mindre än tolf riksdagar och flera kyrkomöten olika förslag varit före om sådan ändring i dissenterslagen, att det måtte lämnas fritt för hvarje svensk undersåte, som fyllt tjuogoett år, att utträda ur den svenska statskyrkan utan att behöfva uppgifva något trossamfund, hvartill han ämnar öfvergå. Bland dessa förslags bärare och försvarare finna vi sådana statskyrkans varmt tillgifne män som biskoparna Grafström, Beckman, Charleville, professorerna Norrby, Rudin m. fl. Och biskop Billing sade i Första Kammaren år 1903: »Jag sörjer icke ett ögonblick, om lagutskottets förslag blir bifallet», d. v. s., om ifrågavarande ändring i dissenterslagen införes. Biskop von Schéele yrkade i Andra Kammaren samma år bifall till ändringen i fråga. Många sådana statskyrkliga röster kunde vara att anföra, men då dessutom lagutskottet sex gånger tillstyrkt och Andra Kammaren för sin del sju gånger bifallit förslaget, torde vidare ordande den riktningen vara öfverflödigt.

Behovet af förändringen är med ett ord sagdt erkänt af landets alla kristliga samfund och lämpligheten däraf gång på gång bekräftad af såväl lagutskottet som Andra Kammaren. Och att Första Kammaren under sådana förhållanden längre skulle sätta sig emot, att Kungl. Maj:t finge skänka saken en utredning och pröfning, torde man efter de senaste årens erfarenheter icke hafva anledning förmoda.

Någon föregående motionär i denna sak har betecknat reformen
Bih. till Riksd. Prot. 1908. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 31 Häft. (N:is 90—93.) 1

såsom mycket betydelselös. Jag är af alldeles motsatt åsikt och anser därför också, att man vid dess genomförande bör taga sådant sikte på alla dess konsekvenser, att nationens afkristnande i möjligaste mån förebygges, och att sålunda kristendomen fortfarande må bibehålla sin höga och privilegierade ställning i våra grundlagar och öfriga lagar, så att vi icke förlora vår ställning som en s. k. kristen stat, att de föräldrar, som utträdt ur kyrklig gemenskap med vårt folk, ej må kunna hindra sina barn att erhålla obligatorisk kristendomsundervisning, att äkta makar må behålla sin fullkomliga frihet att alldeles oberoende af hvarandra få utgå ur eller kvarstå i kyrkan o. s. v. Dessutom måste det gifvetvis bestämmas, huru man skall förfara för att vinna sådant utträde ur kyrkans gemenskap samt under hvilka omständigheter ett återupptagande må kunna äga rum och formerna därför. Skulle en person dö utan någon som helst gemenskap med kyrkan, så måste ju förfarandet vid begrafningen vara närmare bestämdt.

I afseende på motiveringen beder jag i öfrigt få hänvisa till föregående motioner i denna sak och däraf följande diskussioner å flera kyrkomöten och riksdagar. Och i afseende på »klämnen» tager jag mig friheten använda lagutskottets formulering år 1903 och hemställer alltså,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådan ändring af förordningen den 31 oktober 1873 angående främmande trosbekännare och deras religionsöfning, att det må lämnas fritt för hvarje svensk undersåte, som fyllt tjuguet år, att utträda ur den svenska statskyrkan utan att behöfva uppgifva något trossamfund, hvartill han ämnar öfvergå.

Stockholm den 24 januari 1908.

E. Räf.
